

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **Bonus Pactum s. r. o.**, se sídlem v Praze 3, Domažlická 1256/1, identifikační číslo osoby 28451643, zastoupené Mgr. Josefem Tobiáškem, advokátem se sídlem v Krnově, Hlavní náměstí 1a, proti žalované **J. M.**, narozené dne XXX, bytem v XXX, o vyklizení nemovitostí, vedené u Okresního soudu v Bruntále – pobočce v Krnově pod sp. zn. 19 C 114/2011, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. listopadu 2012, č. j. 71 Co 293/2012-60, takto:

I. Dovolání žalobkyně **se odmítá.**

II. Žádná z účastnic **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í (§ 243c odst. 2 o. s. ř.):

Úvodem Nejvyšší soud České republiky (dále již „Nejvyšší soud“ nebo „dovolací soud“) předesílá, že vzhledem k době vydání dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení – v souladu s bodem 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanský soudní řád (dále již „o. s. ř.“) ve znění účinném do 31. prosince 2012; vzhledem však k tomu, že ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 28. února 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11 (všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách <http://nalus.usoud.cz>, zatímco rozhodnutí Nejvyššího soudu na webových stránkách <http://nsoud.cz>) uplynutím dne 31. prosince 2012, přičemž dovolání v této věci bylo podáno 10. března 2013, bylo nezbytné otázku přípustnosti dovolání posuzovat již ve smyslu novelizovaného § 237 o. s. ř. (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. března 2012, sp. zn. IV. 1572/11).

Dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. listopadu 2012, č. j. 71 Co 293/2012-60, není přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu je (ve vztahu v dovolání vymezené právní otázky nabytí nemovitosti od nevlastníka osobou jednajícím v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí) v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, podle které nikdo nemůže (vzhledem k zásadě, že nikdo nemůže převést na jiného více práv, než sám má) nabyt od nevlastníka vlastnictví k nemovitosti, byť jedná v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího

soudu ze dne 9. prosince 2009, sp. zn. 31 Odo 1424/2006, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 56/2010, nebo rozhodnutí téhož soudu ve věcech sp. zn. 30 Cdo 4280/2009, sp. zn. 29 Cdo 3934/2009, sp. zn. 29 Cdo 603/2010, sp. zn. 29 Cdo 4730/2010, sp. zn. 30 Cdo 1523/2011, sp. zn. 30 Cdo 1587/2011, sp. zn. 30 Cdo 2010/2011, sp. zn. 29 Cdo 2015/2011, sp. zn. 29 Cdo 2018/2011, sp. zn. 30 Cdo 544/2012, sp. zn. 29 Cdo 642/2012, sp. zn. 961/2012, sp. zn. 30 Cdo 2264/2012). Obdobný právní názor (jako dovolací soud) zaujal i Ústavní soud např. ve věcech sp. zn. I. ÚS 3391/10 nebo sp. zn. II. ÚS 3676/11, tedy již po vydání nálezu ve věci sp. zn. II. ÚS 165/11, na nějž v řízení – za účelem podpory své argumentace stran nabytí vlastnictví od nevlastníka – žalobkyně odkazovala. Poněvadž dovolatelka v dovolání opětovně argumentuje ve prospěch poskytnutí dobré víry v zápis do katastru nemovitostí, považuje dovolací soud – nad rozsah výše uvedeného – za žádoucí připomenout následující sumarizační závěr, jenž se podává z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1587/2011: *„Je sice pravdou, že se Ústavní soud ve svém (nedávno vydaném) nálezu ze dne 13. srpna 2012, sp. zn. I. ÚS 3061/11, ztotožnil se závěry vyjádřenými v jeho již shora cit. nálezu ve věci sp. zn. II. ÚS 165/11, když vyložil, že ‚v žádném případě nehodlá absolutizovat zásadu nemo plus iuris alium transferre potest, quam ipse habet, avšak – na druhé straně – z hlediska ochrany vlastnického práva nepovažuje za žádoucí její prolomení, proto akcentuje nezbytnost náležitého posouzení a přísného hodnocení dobré víry nabyvatelky‘ (čímž vlastně zaujal právní názor, že nemovitost lze nabýt i od nevlastníka, byl-li ‚nabyvatel‘ s přihlédnutím ke všem okolnostem věci v dobré víře), avšak v odůvodnění tohoto nálezu se kromě odkazu na předchozí nálezy, resp. citace předmětných pasáží z jeho odůvodnění a zdůraznění nezbytnosti posuzovat na straně nabyvatele dobrou víru, neuvádějí žádné ‚nosné důvody‘, z nichž by bylo možno dovozovat relevantní argumentaci vytěšňující dosud v rozhodovací (právní) praxi ustálený právní názor, že vlastnické právo nelze nabýt od nevlastníka, i kdyby ‚nabyvatel‘ byl v dobré víře, ledaže by byly splněny zákonem stanovené podmínky pro nabytí vlastnictví. Uvedený argumentační deficit, absence reflexe (zhodnocení) relevantní judikatury Nejvyššího soudu k řešení otázky nabytí nemovitosti od nevlastníka... (srov. kromě již shora cit. judikatury např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. června 2011, sp. zn. 1523/2011, ze dne 21. června 2011, sp. zn. 30 Cdo 2010/2011, nebo jeho rozsudky ze dne 18. srpna 2011, sp. zn. 29 Cdo 1955/2010, sp. zn. 29 Cdo 2015/2011, nebo ze dne 21. prosince 2011, sp. zn. 30 Cdo 2881/2011), jakož i nikoliv nevýznamná okolnost, že v týž den (13. srpna 2012) Ústavní soud ve věci sp. zn. I. ÚS 2016/10 přistoupil (byť ve formě usnesení) k vydání usnesení, ve kterém naopak přisvědčil dosavadní judikatuře Nejvyššího soudu při aplikaci zásady, že nikdo nemůže na jiného převést více práv než sám má [viz arg.: ‚Co se týče uplatnění principu dobré víry, nelze než odkázat na propracovaná a přesvědčivá odůvodnění rozhodnutí obecných soudů a Nejvyššího soudu především (srov. také jeho odkaz na rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Odo 1424/2006)...], neumožňují Nejvyššímu soudu mechanicky převzít dosud argumentačně nepodložený závěr o možnosti nabytí nemovité věci od nevlastníka ‚nabyvatelem‘ jednajícím v dobré víře mimo zákonem předvídané případy a přistoupit tak ke změně své (dosud argumentačně nijak nezpochybněné) judikatury.“*

Nejvyšší soud tedy konstatuje, že vyjma zákonem stanovených případů nelze při pouhém zjištění osoby jednající v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí, která uzavřela (absolutně) neplatnou převodní smlouvu, přistoupit k právně kvalifikačnímu závěru, že i v takovém případě došlo k nabytí vlastnického práva k nemovitosti od nevlastníka, neboť pro takový závěr zde absentuje příslušné hmotněprávní ustanovení občanského zákoníku či jiného právního předpisu, jenž by takovou situaci reglementoval. A poněvadž ani sám Ústavní soud v žádném ze svých nálezů takovou aplikační možnost

ve skutkově obdobných případech nevyložil, nemá Nejvyšší soud žádný relevantní důvod měnit svůj ustálený a dosud argumentačně nijak nevytěsněný právní závěr o nemožnosti nabytí vlastnictví od nevlastníka mimo zákonem předvídané důvody.

Protože z hlediska dovoláním vymezeného důvodu Nejvyšší soud neshledal, že by právní otázka nabytí vlastnictví k nemovitosti od nevlastníka s ohledem na dobrou víru jednajícího v zápis do katastru nemovitostí měla být posouzena jinak, bylo dovolání žalobkyně podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítnuto.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je důsledkem aplikace § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1, § 151 a § 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř. per analogiam, neboť žalobkyně s ohledem na výsledek tohoto dovolacího řízení nemá na náhradu nákladů dovolacího řízení právo a žalované podle obsahu spisu v tomto řízení žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, takže podmínky pro aplikaci § 146 odst. 3 o. s. ř. v daném případě osvědčeny nebyly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 12. září 2013

JUDr. Pavel V r c h a , v . r .
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Žlůvová